

[૧૦]

નવમા તીર્થકરના તીર્થના અંત ભાગમાં લાખો કરોડો વર્ષો સુધી ભરતક્ષેત્રમાં ધર્મનો જે વિચ્છેદ હતો તે જેમના અવતારથી દૂર થયો ને પુનઃ ધર્મચક્ર ચાલુ થયું—એવા ભગવાન શીતલનાથની સ્તુતિ કરતાં આચાર્ય સમન્તભદ્ર મહારાજ કહે છે : 'હે શીતલ જિનેશ! આ સંસારથી સંતપ્ત જીવોને જે પરમ શીતળતા આપનાં દર્શન અને વાણી આપે છે, તેવી શીતળતા ચંદન કે ચન્દ્રમા, ગંગાજળ કે મણિનો હાર પણ આપી શકતા નથી. તેથી હું આપનો આશ્રય કરું છું.' જેવી રીતે ભર ઉનાળાના તાપમાં સુંદર વૃક્ષની શીતળ છાયામાં આવનાર જીવો શીતળતાને પામે છે, તેમ ઉત્તમ વૃક્ષ-ચિહ્નવાળા ભગવાન શીતલજિનના ધર્મવૃક્ષનો જે આશ્રય કરે છે તે સમ્યક્ત્વાદિ પરમ શીતળતાને પામે છે...ને સંસારનો આતાપથી મુક્ત થાય છે.—એવા ભગવાન શીતલનાથનું પવિત્ર જીવનચરિત્ર હે ભવ્ય જીવો!! તમે ભક્તિથી સાંભળો.

[ભગવાન શીતલનાથ : પૂર્વભવ : સુસીમાનગરીમાં પદ્મગુલ્મરાજા]

પુષ્પકરદ્વીપના પૂર્વભાગમાં મંદારગિરિ નામનો મેરૂપર્વત છે; તેની પૂર્વ દિશામાં વિદેહક્ષેત્રમાં સીતાનદીના કિનારે વત્સદેશ અને સુસીમા નગરી છે, આપણા ચરિત્રનાયક—બ્રહ્મ શીતલનાથ પૂર્વભવમાં તે સુસીમા નગરીમાં પદ્મગુલ્મ નામના રાજા હતા. રાજવૈભવની વચ્ચે પણ તેઓ આત્મજ્ઞાની અને વૈરાગી હતા; અર્થિત્ય આત્મવૈભવને જાણતા હોવાથી તેઓ રાજવૈભવથી અલિપ્ત રહી શકતા હતા; ચૈતન્યસુખ પાસે બીજા કોઈ ઈન્દ્રિયસુખોને તેઓ સુખ ગણતા ન હતા, પણ દુઃખ જ સમજતા હતા; છતાં હજી રાગને લીધે રાજમાં રહ્યા હોવાથી ભોગ-વિષયોમાં પણ કિંચિત્ પ્રવૃત્તિ થતી હતી. આમ દ્વિવિધ-પરિણતિમાં એક સાથે વર્તતા હોવા છતાં, ભેદજ્ઞાનશક્તિને લીધે તેમનો આત્મા મોક્ષપુરી તરફ જ ગમન કરી રહ્યો હતો, ને હવે મોક્ષપુરી પહોંચવામાં તેમને વચ્ચે એક જ ભવ બાકી હતો...

રાજા પદ્મગુલ્મ એકવાર પૂર્વભાગમાં ખીલેલી વસંતઋતુમાં વસંતોત્સવ ઉજવવા રાણીઓ સહિત ઉદ્યાનમાં ગયા; ત્યાં બે મહિના સુધી અનેકવિધ કીડાઓ કરી; વસંતઋતુ ક્યારે વીતી ગઈ ને આતાપકારી ગ્રીષ્મઋતુ ક્યારે આવી ગઈ—તેનો પણ તેને ખ્યાલ ન રહ્યો. પછી જ્યાં વસંતઋતુની ક્ષણભંગુરતા જોઈ...ત્યાં તેમનું ચિત્ત સંસારભોગોથી વિરક્ત થયું કે અરે, આ ભોગસામગ્રી પણ વસંતઋતુની માફક

જ ક્ષણભંગુર છે....કોઈ સંયોગો જીવની સાથે ધ્રુવપણે રહેતા નથી. આવા અધ્રુવ સંયોગોમાં આસક્ત રહેવું મને શોભતું નથી. —આમ સંસારથી વિરક્ત થતાં, આનંદ નામના મુનિરાજ પાસે જિનદીક્ષા અંગીકાર કરી. રત્નત્રય સહિત તપ-આરાધના કરતાં—કરતાં તેમને ૧૧ અંગ ૧૪ પૂર્વનું જ્ઞાન થયું. સમ્યક્ત્વની વિશુદ્ધતા સહિત ૧૬ ઉત્તમ ભાવના વડે તેમને તીર્થંકરપ્રકૃતિ બંધાવા લાગી. એક તરફ નિરંતર તીર્થંકરપ્રકૃતિનું કર્મ બંધાતું હતું, તો બીજી તરફ રત્નત્રયની શુદ્ધિવડે તેઓ પ્રતિક્ષણ મોક્ષને પણ સાધી રહ્યા હતા; આવી દ્વિવિધ ધારામાં મોક્ષધારા પ્રબળ થતી જતી હતી ને બંધધારા ક્ષીણ થતી જતી હતી...એ રીતે મુનિરાજ પદ્મગુલ્મ આરાધક ભાવસહિત આયુ પૂર્ણ કરીને પંદરમા આરાણ-સ્વર્ગમાં ઈન્દ્રપણે ઊપજ્યા.

તે મહાત્મા—ભાવિતીર્થંકરે સ્વર્ગના વૈભવની વચ્ચે પણ મોક્ષની, સાધના ચાલુ રાખી, ને અસંખ્યાત વર્ષો એક ક્ષણની માફક વીતાવ્યા...દેવલોકમાં તેમને અનેક કલ્પવૃક્ષો પ્રાપ્ત હતા, પણ તેનાં ફળ ખાવાની લાલસા તેમને ન હતી; બાવીસ હજાર વર્ષે માત્ર એકવાર ‘અમૃત’નું સ્મરણ કરીને માનસિક આહારથી જ તેઓ તૃપ્ત થઈ જતા હતા. તેમની વાસનાઓ એવી શાંત થઈ ગઈ હતી કે પ્રાપ્ત થયેલા ઉત્તમ વિષયોને ભોગવવાની વૃત્તિ પણ તેમને થતી ન હતી...તેમને તો બાહ્યવિષયો વગરનો, ચૈતન્યનો આનંદ જ વધુ ને વધુ ભોગવવાની લાલસા હતી. તેથી તેવા પૂર્ણ આનંદને પ્રાપ્ત કરવા માટે તેઓ સ્વર્ગ છોડીને મનુષ્યમાં આવવા તૈયાર થયા. —કેમકે સ્વર્ગમાં તો તેવા પૂર્ણ આનંદની પ્રાપ્તિ થઈ શકતી નથી. જ્યારે સ્વર્ગના આયુમાં તેમને છ માસ બાકી રહ્યા ને મનુષ્યલોકમાં તીર્થંકરપણે અવતરવાની તૈયારી થઈ, ત્યારે મધ્યલોકમાં શું તૈયારી થવા લાગી તે આપણે જોઈએ.

ભદ્રિલાપુરીમાં શીતલનાથ અવતાર

આ વાત આજકાલની નહિ, અસંખ્યાત વર્ષો પહેલાંની છે; ત્યારે ભરતક્ષેત્રમાં ભદ્રપુર (ભદ્રિલાપુરી) નામની સુંદર નગરી હતી. ત્યાં દઢરથ મહારાજા અને સુનંદા મહારાણી; તેમના રાજમહેલમાં છ માસથી રત્નવર્ષા થવા લાગી. જાણે તીર્થંકરની સેવા કરવા માટે સ્વર્ગથી લક્ષ્મી પોતે અગાઉથી આવી પહોંચી. છ માસ બાદ, ફાગણ વદ ૮ ના રોજ રાતના પાછલા ભાગમાં સુનંદાદેવીએ અતિ મંગલસૂચક ૧૬ સ્વપ્નો જોયા. અને તે જ વખતે સ્વર્ગને છોડીને તે ઈન્દ્રનો જીવ (શીતલનાથ પ્રભુનો મંગલ આત્મા) તેમના ઉદરમાં અવતર્યો. ભરતક્ષેત્રને માટે આ એક આશ્ચર્યકારી મંગલ ઘટના હતી...જે અસંખ્ય વર્ષ બાદ બની રહી હતી. ધન્ય બન્યા એ માતા—પિતા, ને ધન્ય બની એ ભદ્રિલાનગરી !

સ્વર્ગથી તે હોનહાર તીર્થંકર અને આત્મજ્ઞાની મહાત્મા (શીતલનાથ)નું ભરતક્ષેત્રમાં અવતરણ થતાં જ, કરોડો વર્ષોથી ધર્મનો જે વિરહ હતો તેનો અંત આવ્યો...ધર્મની ધારા પુનઃ ચાલુ થઈ. તે આત્મા હજી તીર્થંકર તો હવે થશે, ત્યાર પહેલાં જ તેમની હાજરીમાત્રથી ભરતક્ષેત્રનું ધર્મતીર્થ જીવંત બની ગયું...ધન્ય ધર્મઆત્માનો પ્રભાવ ! દેવોએ પણ તે પ્રસંગે ભદ્રિલાપુરીમાં આવીને મંગલ ઉત્સવ મનાવ્યો ને ગર્ભસ્થ—તીર્થંકર સહિત માતા—પિતાનું પણ સન્માન કરતાં ઈન્દ્રાણીએ કહ્યું—“અહો માતા ! વિશ્વનું સર્વોત્તમ મોતી તમારા ઉદરમાં બિરાજે છે...જે મોક્ષમાર્ગને પ્રકાશિત કરીને જીવોનું કલ્યાણ કરશે ! ધન્ય રત્ન-કૂંખધારિણી માતા ! જગતમાં તમે પણ વંદ્ય છો !”

‘સુખપૂર્વક નવમાસ વીત્યા....ગર્ભાવસ્થામાં એ તીર્થંકર આત્માને કે તેમના માતાને કોઈ દુઃખ કે પીડા ન હતી. અહા, સ્વર્ગના દેવો જેની સુવિધા સાચવતા હોય ને સેવા કરતા હોય, તેના પુણ્યોદયની

શી વાત!! ગર્ભાવાસ વખતેય જાણે સુંદર રત્નમહેલમાં બિરાજતા હોય! એવી સાતાપૂર્વક, આત્મજ્ઞાન-સમ્યગ્દર્શન ને અવધિજ્ઞાન સહિત ગર્ભકાળ વ્યતીત કર્યો. અને પોષ વદ ૧૨ના રોજ સુનંદામાતાની કૂંબે બાલતીર્થંકરનો જન્મ થયો...તે વખતે બધા નક્ત્રો ઉત્તમ સુયોગમાં વર્તતા હતા...ક્ષણભર માટે આખું જગત જાણે સુખી હતું. આવો ઉત્તમ યોગ ભરતક્ષેત્રમાં ૨૪ તીર્થંકરોના જન્મપ્રસંગે ચોવીસવાર જ આવે છે...અહા! કુદરતનું પરિણામન મોક્ષસાધક-મહાત્માને આધીન છે.

ભરતક્ષેત્રમાં દશમા તીર્થંકરનો જન્મ થતાં જ ઈન્દ્રોનું આસન ડોલી ઊઠ્યું....ને આનંદપૂર્વક પ્રભુજન્મનો ઉત્સવ કરવા. દેવો ભદ્રિલાપુરીમાં આવી પહોંચ્યા...ધામધૂમપૂર્વક બાલ તીર્થંકરને મેડ ઉપર લઈ જઈને વિશ્વકલ્યાણકારી જન્માભિષેક કર્યો. પ્રભુના અવતારથી જગતના જીવોને શીતળતા મળી, તેથી ઈન્દ્રે 'શીતલનાથ' એવા સંબોધનપૂર્વક પ્રભુની સ્તુતિ કરી : હે શીતલનાથ! કલ્પવૃક્ષ પણ જીવોને જે શીતળતા નથી આપી શકતું એવી વીતરાગી શાંતિરૂપ શીતળતા આપ જગતના જીવોને આપો છો; તેથી તે કલ્પવૃક્ષ પણ આપની શીતળતાનો આશ્રય લેવા આપની ચરણછાયામાં (ચિહ્ન તરીકે) વસ્યું છે.

ભગવાન શીતલનાથનું આયુ ૧ લાખ પૂર્વ હતું, દેહની ઊંચાઈ નેવું ધનુષ (૨૭૦ મીટર) હતી. ૨૫ હજાર પૂર્વની વયે તેમનો રાજ્યાભિષેક થયો. હોનહાર તીર્થંકરના રાજ્યમાં પ્રજામાં સર્વપ્રકારે સુખ અને ધર્મની વૃદ્ધિ હતી. ૫૦ હજાર પૂર્વ સુધી તેમણે રાજ્યભોગ કર્યો. હવે આ સંસારમાં રહેવાનો કાળ તેમને માત્ર ૨૫ હજાર પૂર્વ જ બાકી હતો...ભવના અંતની તૈયારી હતી ત્યારે વૈરાગ્યપ્રેરક એક ઘટના બની.

મહારાજા શીતલનાથ એકવાર સવારમાં વનવિહાર કરવા માટે ગયા હતા, ચારેકોર ફળ-ફૂલથી ખીલેલું સુંદર પ્રસન્નકારી વાતાવરણ હતું, રંગબેરંગી પુષ્પો ઉપર છવાયેલા ઝાકળનાં બિંદુઓ સાચા મોતીની જેમ ચમકી રહ્યા હતા. તેની અદ્ભુત શોભા જોતા જોતા શીતલમહારાજા પ્રસન્નતાથી વનવિહાર કરી રહ્યા હતા. થોડા વખત બાદ પાછા ફરતાં તેમણે જોયું કે ક્ષણભરમાં બધા ઝાકળ

બિંદુઓ નષ્ટ થઈ ગયા છે, પ્રભાતની ખીલેલી શોભા પણ હવે દેખાતી નથી. તે જોતાં મહારાજા-શીતલનાથને વૈરાગ્ય જાગ્યો : અરે, આ મનુષ્યજીવન ને આ રાજ-રાણીના સંયોગો-એ બધા તો ઝાકળનાં બિંદુ જેવા ક્ષણભંગુર છે, એની શોભા ને એના સંયોગો ક્ષણભરમાં છૂટી જાય છે. સંસારમાં બધા પદાર્થો ક્ષણે ક્ષણે પલટી રહ્યા છે; જીવના વિભાવો પણ ક્ષણે ક્ષણે પલટી જાય છે, એ પરપદાર્થના કે પરભાવોના ભરોસે રહેવા જેવું નથી. સ્થિર અને અવિયોગી પોતાનો અસંયોગી આત્મા છે. કર્મ ભલે પુણ્યરૂપ હો કે પાપરૂપ હો, તેના વડે જીવને સુખ કેમ મળે?—પુણ્યના ફળરૂપ વિષયોમાં જો સુખ હોત તો, મને તો પુણ્યની પરાકાષ્ટારૂપ ઉત્કૃષ્ટ સામગ્રી પ્રાપ્ત છે.—છતાં મારું ચિત્ત સંતુષ્ટ કેમ નથી? માટે વિષય—સામગ્રીનું સુખ તે ખરેખર સુખ છે જ નહિ, એમાં જગત સુખ માને છે તે મિથ્યા છે; વિષયો પ્રત્યે ઉદાસીનતા ને નિજ—ચૈતન્યસ્વરૂપમાં રતિ તે જ સાચું સુખ છે. પણ જ્યાં મોહ હોય ત્યાં વિષયો પ્રત્યે ઉદાસીનતા કે ચૈતન્યમાં લીનતા ક્યાંથી થાય? માટે હું મોહને સર્વથા નષ્ટ કરીશ ને શુદ્ધાત્માના ધ્યાન વડે કેવળજ્ઞાન પ્રગટ કરીને પરમાત્મા થઈશ.

શીતલમહારાજા આવું વૈરાગ્યચિંતન કરતા હતા, એ જ વખતે પરિણામવિશુદ્ધિથી તેમને જાતિસ્મરણ જ્ઞાન થયું કે પૂર્વભવમાં પદ્મગુલ્મ રાજા હતો, ત્યારે પણ ઋતુનું પરિવર્તન દેખીને મારું ચિત્ત સંસારથી વિરક્ત થયું હતું; ને અત્યારે પણ ઝાકળબિંદુની ક્ષણભંગુરતા દેખીને મારું ચિત્ત સંસારથી વિરક્ત થયું છે. આ રીતે પ્રભુની દીક્ષાનો અવસર જાણીને બ્રહ્મલોકમાંથી લૌકિકદેવો ત્યાં આવ્યા ને પ્રભુની સ્તુતિ કરીને તેમના વૈરાગ્યની પ્રશંસા કરી; તે જ વખતે ઈન્દ્રો 'શુકપ્રભા' નામની પાલખી લઈને આવી પહોંચ્યા. તેમાં આરૂઢ થઈને વૈરાગીપ્રભુ સંસાર છોડીને મોક્ષને સાધવા વનમાં સંચર્યા; પોષવદ બારસે (પોતાની જન્મતિથિના દિવસે જ) શીતલ પ્રભુએ સ્વયં દીક્ષા ધારણ કરી. એક હજાર રાજાઓએ તેમની સાથે દીક્ષા લીધી. બહારમાં વસ્ત્રાદિ સમસ્ત પરિગ્રહ છોડીને, અને અંદરના ૧૨ કષાયોમાંથી ૮ કષાયોને પણ છોડીને, 'શુદ્ધ' થયેલા એ મહાત્મા આત્મધ્યાનમાં એકાગ્ર થયા. અહા, ધન્ય એ 'શુદ્ધ' પદ! જેનો મહિમા કરતાં મહાત્મા કુંદકુંદ તેને નમન કરે છે કે—

રે 'શુદ્ધ'ને શ્રામણ્ય ભાખ્યું, જ્ઞાન-દર્શન 'શુદ્ધ'ને,
છે 'શુદ્ધ'ને નિર્વાણ, 'શુદ્ધ' જ સિદ્ધ, પ્રણમું તેહને.

પ્રભુ શીતલ આવા 'શુદ્ધ' શ્રમણ થયા ને સિદ્ધ જેવા શોભી ઊઠ્યા...તેઓ 'શીતલ' તો હતા જ, ચૈતન્યના શાંત-રસમાં લીનતા વડે મુનિ થઈને તેઓ પરમ શીતળ બન્યા; કષાયોની કલુષતાને ધ્યાન વડે ધોઈ નાંખી. ત્રણ રત્ન—ચારજ્ઞાન—પંચમહાવ્રત ને છ આવશ્યકના ધારક એ મુનિરાજ બે ઉપવાસ બાદ ત્રીજે દિવસે અરિષ્ટ નગરીમાં પધાર્યા, ત્યારે ત્યાંના રાજા પુનર્વસુએ નવધાભક્તિથી અત્યંત હર્ષપૂર્વક ખીરના આહારદાન વડે તેમને પારણું કરાવ્યું. તીર્થકરને મુનિદશામાં પ્રથમ આહારદાન દેનાર તે રાજાના મહાભાગ્યની દેવોએ પણ પ્રશંસા કરી, અહો દાન....મહાદાન....એમ કહીને આકાશમાંથી પુષ્પવૃષ્ટિ કરીને દિવ્યવાજાં વગાડ્યાં....

પ્રભુ શીતલનાથે મુનિદશામાં ત્રણવર્ષ રહીને આત્મધ્યાન વડે પરમાત્મસાધના કરી ને અંતે માગશર વદ ૧૪ની સાંજે કેવળજ્ઞાન પ્રગટ કરીને પોતે સ્વયં પરમાત્મા બન્યા. પ્રભુને પરમાત્મપદ પ્રાપ્તિનો મોટો

ઉત્સવ દેવોએ તેમ જ મનુષ્યોએ કર્યો. અરે, તિર્યચો પણ એ પરમાત્માને દેખીને આનંદિત થયા. નરક ગતિના જીવો જો કે અહીં આવી ન શક્યા પણ પ્રભુના તીર્થકરત્વના પ્રભાવે નરકમાં પણ તે જીવોને બે ઘડી સાતાનો અનુભવ થયો, ને તેથી આશ્ચર્ય પામીને તીર્થકરના મહિમાપૂર્વક કેટલાય જીવો સમ્યગ્દર્શન પામ્યા. શીતલપ્રભુના પ્રતાપે નરકમાં પણ તેમને સમ્યક્ત્વની અપૂર્વ શીતળતા મળી. ધન્ય તીર્થકરોની દિવ્યતા ! ધન્ય તેમના કલ્યાણક !

દેવોએ ધર્મસભારૂપે અદ્ભુત સમવસરણની રચના કરી...ને ઈન્દ્ર પોતે આવીને પ્રભુની પૂજા કરીને ધર્મોપદેશ સાંભળવા બેઠો. પ્રભુ શીતલનાથના એ ધર્મદરબારમાં 'અનગાર' વગેરે ૮૧ ગણધરો હતા-જેઓ આશ્ચર્યકારી સાત ઋદ્ધિના ધારક હતા. તે સાત ઋદ્ધિ આ પ્રમાણે છે-૧. બુદ્ધિ ૨. તપ ૩. વિક્રિયા ૪. રસ ૫. બળ ૬. ઔષધિ અને ૭. અક્ષીણ-આવા ઋદ્ધિસંપન્ન ૮૧ ગણધરો ઉપરાંત ૧૪૦૦ પૂર્વધારી શ્રુતકેવળી મુનિવરો હતા; ૬૮૦૦૦ ઉપાધ્યાય-મુનિઓ હતા; ૭૨૦૦ અવધિજ્ઞાની હતા, ૧૨૦૦૦ વિક્રિયાલબ્ધિ ધારક મુનિવરો હતા, ૭૫૦૦ મન:પર્યયજ્ઞાનીઓ હતા; બધા થઈને એક લાખ મુનિવરો મોક્ષને સાધી રહ્યા હતા. જેમાં સાત હજાર તો, પ્રભુના જેવા જ કેવળજ્ઞાનધારક અરિહંતો હતા..તેઓ પણ સમવસરણના શ્રીમંડપમાં ૫૦૦૦ ધનુષ ઊંચે પ્રભુના સમકક્ષ ગગનમાં વિરાજતા હતા. અહા, એકસાથે હજારો કેવળી ભગવંતો ને લાખો મુનિ ભગવંતોથી ઊભરાતું મોક્ષના મેળાનું એ મંગલ દશ્ય મુમુક્ષુના ચિત્તમાં મોક્ષ સાધવાની ઊર્મિઓ જગાડતું હતું. ત્યાં ત્રણ લાખ જેટલા આર્યિકાઓ ને પાંચ લાખ જેટલા શ્રાવક-શ્રાવિકાઓ પણ પ્રભુનો ઉપદેશ સાંભળીને આનંદથી મોક્ષમાર્ગમાં ચાલતા હતા. દેવોની તો શી વાત ! કેટલાય તિર્યચો પણ પ્રભુના દર્શન કરીને તથા ધર્મોપદેશ સાંભળીને આત્મજ્ઞાન પામતા ને અંતરાત્મા થઈને પરમાત્મપદની સાધના કરતા હતા. (મોક્ષના મેળાના દશ્ય માટે જુઓ પાનું-)

એ રીતે કરોડોવર્ષો સુધી અબજો જીવોને ધર્મોપદેશ વડે મિથ્યાત્વ છોડાવતા થકા ને સમ્યક્ત્વાદિ રત્નો પમાડતા થકા, તીર્થકર શીતલનાથ સમ્મેદશિખર પધાર્યા. હવે તેમને મોક્ષપુરીમાં પધારવાને એક મહિનો જ બાકી હતો. તેથી તેમણે શિખરજીની વિદ્યુતવર ટૂંક પર સ્થિરયોગ ધારણ કર્યો. વિહાર અને વાણી બંધ થયા. પછી અંતિમ શુક્લધ્યાનપૂર્વક અનુક્રમે સંપૂર્ણ યોગનિરોધ કરી, આત્મપ્રદેશોની સંપૂર્ણ સ્થિરતા વડે અશેષપણે કર્મોનો ક્ષય કરી, અને સર્વગુણસંપન્ન થઈ પ્રભુ સિદ્ધાલયમાં સીધાવ્યાં. આસો સુદ અષ્ટમીએ દેવોએ દશમા તીર્થકર પ્રભુના મોક્ષગમનનો મંગળ મહોત્સવ ઊજવ્યો. તે પ્રસંગે પણ અશરીરી સિદ્ધોનું અને તેમના અતીન્દ્રિય સુખનું ચિંતન કરીને, કેટલાય જીવોએ સમ્યગ્દર્શન વડે પોતામાં તેવું સિદ્ધસુખ ચાખ્યું ને તેઓ પણ સિદ્ધપુરીના પથિક બન્યા...

શીતલનાથ જિનરાજકી વિદ્યુતવર ટૂંક જેહ,
મન-વચ-તને કર પૂજહું શિખર સમ્મેદ યજેહ.

આ રીતે, ભવ્યજીવોને પરમ શીતળદાયક પ્રભુ શીતલનાથ તીર્થકરના પંચકલ્યાણક પૂરા થયા...તે ભવ્યજીવોને મંગળરૂપ હો.

[ઈતિશ્રી શીતલનાથપુરાણ સમાપ્ત]